

ש"פ ויגש ה'תנש"א-ה'תשנ"א
30 years 1990-2020

הִי תְהָא שָׁנָת

לֹאָזֶת בְּרָאנוּ

A YEAR OF WONDERS UNMASKED

משיחות
ש"פ ויגש, ה' טבת ה'תנש"א

WONDERS UNMASKED

ב"ה

משיחות ש"פ ויגש, ה' טבת ה'תנש"א

A Sicha by
THE LUBAVITCHER REBBE
RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
וצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

*Delivered 30 years ago on
Shabbos Parshas Vayigash, Hei Teves 5751/1990*

Reprinted from Sefer Hasichos 5751 with permission of
KEHOT PUBLICATION SOCIETY

5781 • 2020

ה' תט' שנת פלאות ארץ

mishpat ויגש, ה' בטבת ה'תנש"א

מלכים נועדו... זה יהודה ו יוסף⁹, אחד באחד יגשו¹⁰ זה יהודה ו יוסף¹¹ – ש, ויגש אליו יהודה הושפחת והתחדשות של מלכי ישראל, „המלך נועדו¹², ועדי לא- שלימות האחdot באופן„ אחד באחד יגשו ורוח לא בוא ביןיהם“. ומודגש יותר בהפטורה (סימן וחותם הפרשה) – „כח לך עץ אחד וכותוב עליו ליהודה ולבני ישראל אל חבירו ולקח עץ אחד וכותוב עליו לוי- ספר גוי וכל בני ישראל חבירו וקרב אותם אחד אל אחד והוא לאחדים בידך¹³.]

(ג) המצב ד, ויגש אליו יהודה כפי ש רומו על רוחניות הענינים בשרשם מנعلاה – כדאיתא בזהר¹⁴ ש, ויגש אליו יהודה הוי"ע סמיכת גואלה לתפלת, שרומו על המשכה דיסוד (גואלה, בחינתו של יוסף) למלכות (תפלת, בחינתו של יהודה), כמו- בואר בארכוה בדרושים חסידות¹⁵, ועדי לא- הפירוש ש, ויגש אליו יהודה הוי"ע ה-

(8) תחלים מה, ה.

(9) ב"ר ריש פרשנתנו (פ"ג, ב). וראה בארכוה זהר ריש פרשנתנו (רו, א, ואילך).

(10) איבר מא, ח.

(11) ב"ר שם. תנומוא (באבער) פרשנתנו ג. ובלשון הזהר שם: „יהודה איש מלך ו يوسف

(12) מלך אתקריבו דא בדא ואתאחו דא בדא“. ובמהשך העניין (שם, ב): „דיסוף איזה צדיק יהודה איזה מלך... בגין דוקרבא דלהון דאתקריבו כחדא גראם כמה בגין לעלמא, גראם שלמא לכלחו שבטי...“. גראם ליעקב דאתקדים רוחה דילוי“. ובסיטום העניין (רח, א): „כיזן דאתקריבו יוסף ויהודה כחדא כדין אטגיאו שלמא בעלמא וחידו אחותוף לעילא ותתא“. אטגיאו שלמא בעלמא וחידו אחותוף לעילא ותתא“.

(13) יתקאל ל', טו ואילך.

(14) ריש פרשנתנו (רו, ב).

(15) ד"ה עניין הגשת יהודה לירוסfat בסה"מ תרכ"ט ע' יג. ד"ה ויגש בסה"מ תרכ"ג ע' רט. המשך פרשנו מ', כה. פתיחתא דאסתר ר' יוד. פרשי ויחי מט, ס.

א. בתוכן העניין ד, ויגש אליו יהודה (שבהתחלת פרשנתנו) ישנו ג' מצבים (פי- רושים) שונים:

(א) המצב ד, ויגש אליו יהודה כפי ש הי' במחשבתנו של יהודה בגשתו אל יוסף (לפני ש, התודע יוסף אל אחיו¹⁶) – ש יוסף הוא „אדוני הארץ“, „השליט על הארץ“, ש„בעליך לא ירים איש את ידו ואת רגלו גו¹⁷“, בא-כחו של פרעה, מלך דאותם ה- עולם שהי' „מושל בכיפה¹⁸“ (כסיטום הכתוב כי ממוק כפרעה), „חשוב אתה ענייני כ- מלך¹⁹“, ויהודה (עם היותו „מלך בשב- טים“) זkok אליו, שכן „ויגש אליו יהודה ויאמר כי אדוני ידבר נא עבדך דבר באוני אדוני“, „יכנסו דברי באוני²⁰“ – שישים לשחרר את בניימין (כמסופר בהמשך ה- כתובים).

(ב) המצב ד, ויגש אליו יהודה כפי שהוא לאמיתתו של דבר (לאחרי ש„הת- ודע יוסף אל אחיו²¹) – ש„אדוני הארץ“. הוא יוסף הצדיק.

[ובפרט ע"פ דרשת חז"ל, כי הנה ה-

(*) היום בו „דידן נצח“. באופן גלי לעניין כל העמים (ביבת המשפט הפדרלי) בנוגע לספריו וכתבי רבותינו ונשיאינו שבספרית ליבאווטש.

(1) פרשנתנו מה, א.

(2) מקץ מב, ל. לג.

(3) שם מב, ו.

(4) שם מא, מד.

(5) ראה מכילתא בשלח יד, ה. זהר ח'ב ו, א.

(6) פרשי עה"פ.

(7) ראה ב"ר פ"ד, יז. מדרש אגדה (באבער) פרשנו מ', כה. פתיחתא דאסתר ר' יוד. פרשי ויחי מט, ס.

שאפשר להתפיס בשכوعת משה²⁴ אף של-
אחרי זמן תחיר משה שבועתו²⁵ – "דכל
שכתב ב תורה הדבר היו נצחי ולא רק מה
שהי", "כיוון דהשבועה כתובה בתורה הוות-
דבר נ麝 וכאלוי השבועה ישנה תמיד".
ועדי"ז בנדו"ד – שוגם לאחרי שנתרבר
שהמצב ד, ויגש אלוי יהודה" כפי שהי'
מצד[Math] מוחשבתו של יהודא איןוא לא קס"ד
שאינו לפי המצב האmittiy, ה"ז חלק בתור-
הה, ובמילא, עניין אמרתי ונצחי, שיש בו
לימוד והוראה ונינתנ-יכח עד סוף כל ה-
דורות.

ולא עוד אלא שעיקר הלימוד וההוראה
ראה מ"ויגש אלוי יהודה" הוא בחيص לה-
מצב כפי שהי' מצד מוחسبתו של יהודה,
שלע זה מזכיר בהמשך הפסוק והפרשה
(לאחרי התיבות "ויגש אלוי יהודה") – ש-
הרי כל אריכות הטיפור אודות תוכן דבר
ריו של יהודה ל"אדוני הארץ" שידך רק
ע"פ הקס"ד של יהודה.

ג. וביאור העניין:

תוכן ונקודת ההוראה דפרשת ויגש –
שוגם כאשר יהודי נמצא במעמד ומצב ש-
זוקק ל"אדוני הארץ"²⁶ כדי לפועל בעניין
שנוגע לטובות בני" (בוגמות המעדן ומצב
יהודי) שבעללו היה המעדן ומצב דזמן
הגלוות²⁷ שבנוי זוקקים לחסדי מלכות ה-

(24) נדרים י"ד, א במשנה. ירושלמי שם פ"א סוף ה"ב.

(25) נדרים טה, א.

(26) כלומר: לא זו בלבד שבעשותו הי' עניין אמרתי, אלא שלאחריו זמנו נתקטל הדבר (בשבועות משה, שבשעתה היהת השבועה בכל התקופה, אלא שלאחריו זמנו הורתה השבועה), אלא תיראה מהו – שוגם בעשותו לא הי' כפי האמת, כי אם, קס"ד ב'-
מוחשבתו של יהודה.

(27) וש לומר שוגם בעניין הגלוות יש דמיון
למעמד ומצב ד, ויגש אלוי יהודה" – כמ"ש בהמשך

תפלה – "הגשה לתפלה"²⁸, ובאופן ד-
ויגש אליו", ע"פ מ"ש "בכל קרנו
אליו", "אליו" ולא למדותיו¹⁹.

וע"פ הידוע²⁰ שכל הפירושים בעניין א'
שיכים ול"ז, יש לבאר הקשר והשיכות
dag פירושים-מצבים הנ"ל, ועוד ועיקר –
לבאר הלימוד וההוראה בעבודת האדם,
כלדקמן.

ב. ובקדמה – שה לימוד וההוראה מ-
ויגש אלוי יהודה" הוא גם מהמצב (פי-
רוש) כפי שהי' במוחשבתו של יהודה שנגע
לא לヨוסף הצדיק, אלא ל"אדוני הארץ":

ע"פ השמאן דגישת יהודה ל"אדוני
הארץ" (צרכיהם להשפי ולפעול עלינו)
בעניין שנוגע לטובותם של ישראל) איינו
אלא מצד הקס"ד של יהודה, ולא ח"ז נת-
בר שר אין המצב כן – מ"מ, כיוון שגדם ה-
מצב ד, ויגש אלוי יהודה" כפי שהוא מצד
הקס"ד של יהודה נכתב בתורה, ה"ז חלק
מ"תורת-אמת", ותורה נצחה, שהיא גם
ונצחית עד סוף כל הדורות.

וכידוע מ"ש הרגץ'וב²¹ בביאור הטעם

תער"ב ח"ב ס"ע תשצד ואילך. ד"ה הניל תשכ"ה
(סה"מ מלוקט ח"ה ע' קכו ואילך). ועוד.

(16) ב"ר פצ"ג, ג. ובתנוחמא וירא צ: אין ויגש
אלא תפלה. וראה אווח"ת פרשנתנו שמט, א.

(17) ואחתנו ד, ז.

(18) ספרי – הובא בפרדס שער לב ריש פ"ב.

(19) אווח"ת ריש פרשנתנו (שמט, א. (כרך ה)
תחקף, א). סה"מ תורכ"ז ס"ע עב ואילך. ועוד.

(20) ראה ליקיש' ח"ג ע' 782. ובכ"מ.

(21) ועוד שיש צורך לדבר אליו קשותו (ואל יתר
אפרק), מכאן אתה למד שדבר אלוי קשות –
פרשי' ריש פרשנתנו), כיוון שמדובר ה"ה במצב
של מגן.

(22) ר Disk למלholim טה, ח. וראה זהה ח"ג, ג. ב.

(23) צפיע'ג מהדויות ס, ג. וראה מפענזה צפוניות
פ"ה טיב. ושב.

בכל זמן ובכל מעמד ומצב הולך היהודי בכהן של הקב"ה, וע"ז פועל על מלכות המדינה ("אדוני הארץ" כפשוטו) – שכחה אין אלא מצד מלכוות של הקב"ה, "ה- מליך מלכים ולו המלוכה"³², "לב מלכים ושרים ביד ה"³³ – להתנהג כרצונו של הקב"ה ורצונם של ישראל³⁴.

ועפ"ז יש לבאר הקשר והשיקות דג' הפירושים-מצבים ד"ו, ייגש אליו היהודי (בנ"ס"א) – שגם במעמד ומצב של גלות ("ירוש-מצב הא") מתגליה ש"אדוני הארץ" הוא יוסף (פירוש-מצב הב') בכח ההגשה והחיבור עם הקב"ה (פירוש-מצב הג').

ד. וענין זה (שגם בזמן הגלות היהודי הוא בעה"ב בעולם) מודגשת ביותר ביום הש"ק דברת ויגש – שנוסך על הקရיהה ד"ו, ייגש אליו היהודה" שקרין גם בשני וחמשי וגם במנחת שבת שלפנוי, קורין כל הפרשה מתחילה ועד סופה, וגם (ב- מנוח) התחלת פרשת ויחיה:

במהשך הפרשה³⁵ מסופר שפרעה אמר ליוסף, אמרו אל אחיך גוי קחו את אביכם ואת בתיכם וכובאו אליו ואתנה לכלם את טוב הארץ מזווים אכללו את תלב הארץ גוי כי טוב כל הארץ מצרים לכם הווא", ובסוף הפרשה (בשיעור דיום הש"ק) מסופר שכן ה' בפונע – "וישוב יוסף את אביו ואת אחיו ויתן להם אחוזה בארץ מצרים ב- מיטב הארץ גוי כאשר צוה פרעה"³⁶, ועד

(31) להעיר, שמדת המלכות היא שורש ומקור לכל סדר ההשתלשות, כמו "מלוכת מלכות כל עולמים" (תניא פנ"ב).

(32) פוט "וכל מאמנים" בתפלת מוסף דרא"ה ויוחכ"פ.

(33) ע"פ משליכ בא. א. מדרש משליכ עה"פ. ראה לkurish ח"ג ע' 285 הערכה.

(34) רצון אחד – במכ"ש וקי' מזה ש"ישראל וקוביה בלא חד" (ראה חז"ג עג, א).

(35) מה, יי' ואילך.

(36) מז, יא.

מדינה כדי לנחל אורח-חיים היהודי מתוך הרחבה – הרי האמת היא ש"אדוני הארץ" הוא יוסף (כפי שנתגלה לאחרי ש"התודע יוסף אל אחיו"), דהיינו על כל ישראל שעקראים ע"ש יוסף³⁷, הינו, שגם בזמנם ה- גלות יהודיה³⁸ הוא בעה"ב בעולם לפועל שההגנת העולם תהיה כרצונו.

והכח לויה הוא מצד הענן ד"ו, ייגש אליו יהודיה – ההגשה והחיבור דבראי" משיר אל ("יהודיה") עם הקב"ה ("אליז"ו³⁹), שכן,

הענן כי עבדך ערב את הנעריך, להיות מונזה בכם
עלולות" (פרשנו מד, לב ובפרש"י). קיבלת
הנגידו גרמה לו עניין של גנות – כל אותן מי' שנוה
שהיו ישראל במדבר היו עצמותיו של יוסף מגנוגני
בארון מפני נגידו שביבל עלי"ו (פרש"י ברכה לא, ז – מב"ק צב, א"), ד"ע"פ שנתקדים התנא, נפקא
לן במסכת מכות (אי, ריש ע"ב) קללה חכם אפילו
על תנאי היא באה" (פרש"י ביש שם).

(28) כמ"ש (תהלים פ, ב) "נווהו בצעו יוסף",
כל ישראל נקראים על שם יוסף, לפי שהוא
פירנסם וככללים בימי הרעב" (פרש"י שם). וראה
לקו"ש חכ"ה ע' 252 ואילך).

(29) כל אותן גלו עם מלכי יהודה היו קרוין
יהודים בימי הגויים ואפלו משבט אחר המ" (פרש"י
אסטר א, ח).

(30) אלילו ולא למדותיר", הינו, לא רק ההגשה
והחיבור עם בח"י "שכינה", שבזה שיר עניין של
галות, כарамזיל, "בכל מקום גלו שכינה עמהם"
(מגילה כת, א). "שכינהם בגלוות" (זהיא, כ, ב),
אלא ההגשה והחיבור עם מהותו ועצמותו ית' ממש
שלמעשה מגדר של גלות.

* ומרומם גם בפרש"י בפרשנו על הפסוק
ומקצתו אחיו" (מן, ב): "בגמרא בבלית שלנו מציינו
שאותם שכפל משה שמותם הם החלשים ואთון הביא
פני פרעה, והואודה שהוכפל שמו לא הוכפל שמו
– קלשות אלא טעם יש בדבר כדאיתא בברק" –
למיטלה" הוא דאייפל .. מאין דכתיב ידו ראנון ואל
ימות ויהי מותי מספּר וואת ליהודה, כל אותן ארבעים
שנה שהיו ישראל במדבר היו עצמותיו של שאב משה
מגנוגני בארון (ופניו והנדיו, בכ"ג), עד שאב משה
ובקש רחמים, אמר לפניו, רבש"ע, מי גומך ראנון
שיודה יהודה, מיר שמען ה' קול יהודה כי".

"אחוזה" היא בתוכף של "אהזוּה"⁴⁵ ועד ש"ויפרו וירבו מאד"⁴⁶, ש"מאד" מורה על מעמד ומצב של מעלה מדידה והגבלה⁴⁷ – שאנו געשה גם בארץ מצים מעמד ו- מצב ד' ויחי יעקב (או"א מישראל שנקרוא בשם שלו יעקב⁴⁸). . שבע עשרה שנה", חיים טובים (יז' שנה בגימטריא טוב) ל- אמריהם, ברוחניות [חיהם שחדרים בתור רה, "תורת חיים"⁴⁹, ומצוות]⁵⁰ עליהם

(45) ע"ז ובוגמת המעלה ד' "שדה אחזזה" לגביו "שדה מקנה".

(46) ריש לומר, שתיבת "מאד" קאי לא רק על התיבות "ויפרו וירבו", אלא גם על פרט הענינים שלפנין.

(47) ריש לומר, שענין זה מרומו גם במ"ש לפניו (מו, יב) "וילכל ווסת את אבי ואת אחיו ואת כל בית אבי לחם לפני הטף", שכיוון שדרכם לפרר צריך ליתן להם יותר משיעור כבלתם (לקח טוב עה"פ (וואה פסחים י"ד, ב). ראמ"ש ופ"ח לפרש"י – דיל' הפירוש בוה שכלל גם את אבי ואת עה"פ) – ואילך הופיע בוה שכלל גם את אבי ואת אחיו וכל בית אבי (הגדיות⁵¹) "לפי הטף", ע"ז שננתן להם יותר מכפי המctrיך להם ... (כמו שנונתנים לutf"י יותר משיעור אכילהם) – על מעלה מדידה והגבלה.

(48) וראה אגדה⁵² סי' נשותו (של יעקב) .. כלולה מכל הנשות שבישראל מעולם ועד עולם". (49) ברכת "שם שלום" בסיסו שפ"ח תפילת העמידה, וכמ"ש "כי הוא חיכם" (האוינו לב, מ).

*) משאכ' בונגע קטנים – כיון שדרכם הפרר, בהברחת ליתן להם יותר משיעור אכילהם (כדי שגס לאחריו הפירור ישאר להם כדי שיינור אכילה) ואין בזה חידוש (כל כך).

**) ועפ"ז יומתק לשונו רשי" "לפי הטף", לפי הצריך לכל בני ביתם, ולא "לפי הצריך גם עבר הטף" – אלא שננתן לכל בני ביתם" לא רק להטף) "לפי" (שינורו גונתנה ל hutp⁵³.

*** מושאכ' להמצרים – "יה' גם זכר גורע השדה ולאacakם ולאשר בתתיכם ולאכו לטפוכם" (פרשותנו מו, כד) – "לטפוכם" כפי השיעור שלחם (שרוגלים לפרט) לאacakם ולאשר בתתיכם" כפי השיעור שלחם (ולכן מפורט הכתוב "ולטפוכם" בפ"ע, ואינו כולגם באשר בתתיכם).

לסימן וחותם הפרשה ממש – "וישבisher" אל הארץ מצרים בארץ גושן וייחסו בה ויפרו וירבו מאד", ובהמשך ליה (בהתחלת פרשת ויחי⁵⁴) – "ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה", שבארץ מצרים חי יעקב "מכח שנותיז"⁵⁵, "שבע עשרה שנה" בגימטריא טוב⁵⁶, ועד שבגלל זה נחשב "כאלו כל ימי בטובה"⁵⁷.

ונקודת העניין – שגם כאשר בני נמצאים בארץ מצרים, בזמן ומצב הגלות שה כל המלכויות (גלוויות) נקראו ע"ש מצרים⁵⁸, אמר פרעה, ה"מושל בכיפה", ש- טוב כל ארץ מצרים לכם הווא, וע"פ הד ציוויו שלו נונתנים לבני "אחזזה בארץ מצרים במיטב הארץ", ובאופן ד' וישב ישראל יישיבה אמתית – בשולחה⁵⁹ בארץ מצרים בארץ גושן, ולא עוד אלא ש- "ויאחזו בה", "לשון אחזזה"⁶⁰, ואולי ייל גם "לשון אחזזה"⁶¹ [ושניהם אמת – שה-

(37) שסמכה לסופי פרשת יגש בائفן שאין בינהם הפסק, אפיילו הפסיק הרגיל בין פרשה לפרשה בכל פרשיות התורה – "פרשה זו סתומה מכל פרשיות שבתורה" (ב"יר ופרש"י ר"פ ויחי), שכל הסדרים תקנו חול' אצל פרשה פתוחה (שמהתחילה בשורה בפ"ע) או סתומה (שמהתחילה באותה שורה לאחרי ריווח בשערור ט' אוטויה), ריק סדר ויחי אין בו שום ריווח ככל הפסוקים והתיבות" (פ"י מהרוצ' בב"יר. ראמ"ש וגוא"א בפרש"י). וראה לממן הערכה 88.

(38) ראה אגדות-קדושים אדמור מהורי"צ ח'ה ע' שעג. והועתק בחדודם יומם ייח כתבת.

(39) לקוטי תורה וספר הליקוטים להאריזול ר"פ ויחי.

(40) תדבא"ר פ"ה. יל"ש ויצא רמו קי. אור החיים ר"פ ויחי.

(41) ביר פטץ, ד.

(42) פרש"י ושב לוז, ב. וראה לעיל ע' 186-7.

(43) פרש"י עה"פ.

(44) מדרש תדבא פ"ז. וכיה (אתיהה) בכמה דפוסי רשי. וראה בארכוה לקו"ש חטי ע' 405 ואילך.

שבע עשרה שנה", והוא גם (ובעיקר) הכנה להגולה,odalkein.

ה. ויוון בהקדם המבוואר בדרושי חסידות⁵⁵ בעניין, "ויש אליו יהודת", שה' חילוק שבין יוסוף ליהודה הוא עד' החוי לוק שבין צומח (יוסוף) לדום (יהודה), שמיים (יוסוף) וארץ (יהודה), ולבן, "ויש אליו יהודת", שיהודה (דומם, ארץ) נוגש לישוף (צומה, שמים), בהתאם לסדר בזמנן זהה שצומח הוא למעלה מדורם, שמיים קדמו לארץ⁵⁶: אבל לעתיד לבוא תעללה יהודה להיות למעלה מבחי' יוסוף (כמ"ש בהഫטרורה⁵⁷, "הנה אני לוקח את עץ יוסוף גוי וננתני אותו לעלייהם"), כיון שתתגללה מעלה הדום והארץ מצד שרשם – שב' מחשבה ארץ קדמה לשמיים, "סופו" מעשה במחשבה תחוללה⁶¹.

וענינים בעבודת האדם – שהחילוק⁵² בין יוסוף ויהודה הוא עד' ובדוגמת החיה' לוק שבין תלמוד (יוסוף) ומעשה (יהודה), שבזמן הזה, "תלמוד גדול"⁶² (ויש אליו יהודת), שיוסוף הוא למעלה מיהודה,

(57) תורא ותורה ריש פרשתנו. מאמרי אדה"ז תקסיה ח' ע' קמ' ואילך. דיה עניין הגשת יהודה לישוף בסה"ם תרכץ ע' ייח ואילך. דיה ויגש בסה"ם תרמ"ד ע' ריב ואילך.

(58) חגייה יב, א.

(59) יחזקאל לו, יט. שם, כד.

(60) עפ' פיות "לכה דוד".

(61) ועד' בוגע לסתמכת גאותה לתפללה – שמהלשו סמכית גאותה לתפללה ולא תפללה לא-גאותה), שתפללה היא במקומה וגאותה סמכת (ונשחת) לתפללה, ממשע, שהעיר הר' ע' התפללה (יהודת) – ראה סה"מ מלוקט ח' ע' כ' כ'ו.

(62) ראה את' ריש פרשתנו. דיה ויגש בסה"ם תרלייד ע' פ' ואילך. תרעיעח ע' קיט ואילך. סה"ם תרכיש ותרמ"ד שבהערה⁵⁷.

(63) קידושין מ, ב. היל' תית לאדה"ז פ"ד ס'ג.

נאמר⁵⁸ "וחי בהם", ו"אין טוב אלא תורה" [ובגשמיות גם יחד].

אמנם, גם כשמנמצאים במעמד ומצב ד' "וחי יעקב", חיים אמיתיים, ועד לאופו של מעלה מדידיה והגבלה, "מאד" – הרי, כל זמן שנמצאים "באرض מצרים", חסר העניין הכי עיריר שלאיו משתוקלים כל בני' – להיות במעמד ומצב ד' "בניים הסמורים על שולחן אביהם", שכן, גם בשיש להם כל המצטרך להם ברוחניות ובגש- מיות, بما נחשב זה בערך לצער הגלות, "בניים"⁵⁹ שנלו מעהל שולחן אביהם?!. . . ולכן, מפרשת ויחי, "וחי יעקב בארץ מצרים" שבע עשרה שנה, באים למפרשת (ו- ספר) שמות שגורשה עם עניין הגולה (ספר הגולה⁶⁰), "ואלה שמות בניי ישראל", אל", "על שם גאותך ישראל נזכר כאן"⁶¹, "ראובן ושמעוון נחתין ראובן ושמעוון סלקין"⁵⁵.

ויש לומר, שהתוכן דפרשת ויגש (שגם בזמנן ומצב הגלות נעשה יהודי בעה"ב על כל העולם) שייך ונוגע (לא רק לזמן ומצב הגלות), שגם בארץ מצרים היה' מעמד ר' מצב ד' "וחי יעקב" לאמתתו, אלא) גם ל- הגולה⁶², הינו, שהמעמד ומצב ד' וישראל בארץ מצרים גוי' ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד", "וחי יעקב בארץ מצרים

(50) אחריה יה, ה.

(51) אבות פ, ז, ג.

(52) ברכות ג, סע"א.

(53) רמב"ן ספ' פקידין.

(54) שמואיר פ, א, ה.

(55) ויקר פלייה, ה.

(56) שא יהי' שלימיות העניין ד"ויש אליו יהודה, כמ"ש בהפטורה, "הנה אני לוקח את עץ יוסוף גוי' ושבתי ישראל חבריו וננתני אותו לעלייו את עץ יהודה ועתהם לעץ אחד . . . ומך אחד יהי' כוללם למלך . . . ודוד עבד נשייא להם עלום" (יחזקאל לו, יט ואילך).

שב"א, א"פ (עשיתין)" נרמזות בח"י רבייעת הר' וחדר נעלית⁶⁷ (גם מ"בראתיו יצתרתו") ש- נמשכת ומתגללה בעולם העשי⁶⁸ ("אף עשי תיו"), שרבינו זה נסרך לעשיתין) דוקא⁶⁹, כיון שביראת כל סדר ההשתלשות היא בשבייל עולם העשי, ובועלם העשי⁷⁰ גופא בשבייל העבודה במנשה בפועלו⁷¹ – וכי שמאור רבינו הוזקן⁷² ש"תכלית השתלה שלות העולמות... איננו בשבייל עולמות العليונים... אלא התכלית הוא עוה"ז החרחון, שכך עליה ברצינו ית' להיות נתחת רוח לפנינו ית' כד אתכפי א"ס"א ואთהפק החשוכה לנהורא, שיאיר או ר'... במקום החושך והס"א של כל עוה"ז יכולו ביתר שעת ויתר עז ויתרנו אוור מן החושך מ- הארתו בעולמות العليונים", "נתאהו הקב"ה להיות לו דירה בתהтонים"ו".

ו. וענין זה מודגש גם בכללות עני הgalot:

זמן הgalot ניתוסף עוד יותר בה- ירידה למטה שבועלם העשי – "עוּהֵי ה" גשמי והחומרי ממש... התהtron במדרגה שאין תחtron למטה ממנה בעני הסתר או ר' ית' וחושך כפול ומכופל⁷⁴ – כיון ש- "הסתר או ר' ית' וחושך כפול ומכופל" הולך ומתגבר עוד יותר.

(67) ועפ"ז יש לומר שהפסק ("אף הפסיק העניין") מורה על ריחוק הערך למלעילות – ש- בעולם העשי נמשכת ומתגללה בח' נעלית יותר שלא בערך להגילויים שבועלם היצרה והבריאה.

(68) וודגמו באזכור דעתות ה"א – שדוקא ע"י הקו השמאלי הקצר ונפסק מב' הקמי שלמלعلا ממנה נעהה תמןנותאות ה', ולא עוד אלא שנעשה מאות ד', מלשון דלוה,אות ה', שמורה על הקב"ה (סה"מ קוונטרסים שם מא', טע"ב ואילך).

(69) ועוד שהתקלית דמחשبة ודיבור היא בש- ביל המשעה בפועל (סה"מ קוונטרסים שם רmb, טע"א ואילך).

(70) תניא פלי.

(71) תניא שם. ע"פ תנומה נשא טז. ועוד.

(72) תניא שם.

ולעתיד לבוא יהי "מעשה גדול"⁷⁴ (ש- יהודה יתעלה להיות למלעה מיוסף). ומעלה המעשה לגבי תלמוד, מעלה הארץ (עולם העשי) לגבי שמים (עולםות הרוחניות) – מעלה יהודה על יוסף שתת- גלה לעתיד לבוא – מרמזות בפסק⁷⁵: "בראתיו יצתרתו אף נשותו"⁷⁶:

בראתיו יצתרתו עשיתיו – הם ג' עולמות ב"ע. ודוגמתם באדם – ג' לבושים הנפש, מחשبة דיבור (תלמוד) ומעשה.

וכיוון שעולם העשי הוא (לא רק למטה במדרגה, אלא גם) של א' בערך לעולם ה- בריאות והחירות, שהם בערך ל"ז, משא"כ עולם העשי שנראה לנפרד לדגמי, כמו במחשبة דיבור ומעשה, שהמעשה הוא (לא רק למטה במדרגה, אלא גם) של א' בערך למחשبة ודיבור, שהם בערך וש"י כימ ל"ז, משא"כ המעשה הוא לבוש ה- נפרד – לכן נאמר "בראתיו יצתרתו א' עשיתיו", א' הפסיק העניין", שההפסיק מורה על ריחוק הנערך דעתני לגבי יצירה ובראיה, וдумשה לגבי דיבור ומחשبة. וכמרמו גם באזכור דעתות ה"א, ש' הקווין שבה רומנים ל', עולמות ב"ע, ולג' ה- לבושים דמחשبة דיבור ומעשה – שקו המשמאלי דעתות ה"א, שromo על עולם ה- עש', כח המעשה, נפסק מב' הקווין (ה- עליון והימני) שרומים על בריאות יצירה, מחשبة ודיבור.

ולאייך – "אף" הוא לשון ריבוי (כפ- טות הכתוב), לרבות עד דבר שאינו מפ- רש כאן והוא... גבואה ונעלמה מהם", והינו,

(64) מאמרם בהערה 62. מאמרי אדה"ז תקס"ז ע' שי. וואה לקי"ש חכ"ה ע' 263 ואילך.

(65) ש"ע מג. ז.

(66) בהבא לפמן – ראה לקוית ר' פ' בלק (ס"ז, א וילן), מיא מגלה אסתור צה, טע"ב ואילך. סה"מ תריין ע' רעט ואילך. תרנ"ח ע' ריב. הש"ת ע' 122. סה"מ קוונטרסים ח"א רמא, א וילך.

ז. עפ"ז יש לבאר האמור לעיל (ס"ד) שהמעמד ומצב ד"ו, ישב ישראל בארץ מצרים גוי ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד", ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה", והוא הכנה להגלויה:⁷³

בגלות באופן של שעבוד ועד לקשי השעבור – מודגשת בעיקר מוקף ההתקשרות דרכו לבניו להקב"ה, שלמרות הקושי ד- שעבוד הגלויה, עומדים בכל התפקיד על קיום התומם⁷⁴ בשלימות.

הபיכת חושך הgalot (שזהי תכלית הד- כוונה דгалות) – לאთהPCA-חושוכה לנ- הורא, שהгалות עצמה הפק לגאולה מוד- גשת (בעיקר) בمعنى ומצב של גלות כב- פרשת ויגש – שוגם בזמן הgalot נעשה יהודי בעה"ב על העולם, "אדוני הארץ"⁷⁵, ופועל שפרעה (המושל בכיפה⁷⁶) אומר ש"טוב כל ארץ מצרים לכם הווא, ובנני" מקבלים "אהווה במיטב הארץ", ובאופן ד- "ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד", ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה" (גימטר- ריא טוב, מבחן שנותיו), כך, שמלאך ה- עובדה שנמצאים בארץ מצרים (גלו מעל שולחן אביהם) לא חסר להם דבר – במצוות כזו מודגשת מעין ודוגמת הפיכת הgalot בזמן הgalot עצמו.

ולכן מצב זה בזמן הgalot מהו הכנה

(72) והתחלה בוה – כ"ש, יוסף הורד מצרים" (ישוב לט, א), כדאיתא במדרש (ב"ר פפ"ז, ב) "ויסוף הורד מצרים, כבשו, המדי"ו וירד מים עד ים .. כי הוא רודה בכל עבר הנהר" (נתבאר באורכה בלקוש חכיה ע' 194 ואילך).

(73) ועדיו "מושל בכיפה" שבכל דור – שלא נעשה "מושל בכיפה" אלא בכוחם של ישראל שנמצאים במלכותו, כמואר"ל "כל אומה ולשון שליטה על ישראל שליטה מסוף העולם ועד סוף 세상" בבדו של ישראלי" (מכילתא בטלחה יד, ח), "כל מלכינו דעתם לא אהתקפו בשלטונינו אלא בגיןינו דישראל ..CDC ישראלי" (מכילתא בטלחה יד, מ) מתקփ על כל דשא עמי דעתם" (וחביב, א).

ולאידך, הולך וניתוסף עוד יותר ב- שלימות כוונת הבריאה שנתאווה הקב"ה להיות לו דירה בתחוםים, בתחוםן שאין תחthon למטה ממנה, שנעשה בעיקר ע"י "מעשינו ועכודותינו כל זמן משך הגלות".⁷⁷

ובסגןונו דעליל – שבענו הgalot מוד- גשים ב' הנקודות ד, א"פ עשייתו", ההפסק שמורה על גודל הירידה למטה, והריבוי דבחיה" הרבייה:

איתא במדרש⁷⁸ "לקו באפ, דכתיב":
אף אני אלך עטם בקרי, ומתנהחמי באפ, ד- כתיב⁷⁹, ואף גם זאת בהיותם בארץ אויב- ביהם וגוו." והסבירה בזה" – ש"תיבת אויב בעצמו הוא לא טוב ("אף" לדריעות&א), ש- הוא באח"י טט"א, ג"⁸⁰ פתחו באפ כו", ול- אידך, "אף .. הוא המרבה בח"י הרבייה הייותר נעלה .. ע"י שمبرירים את בח"י האף שבעשוי", הינו, ע"י הבירור דעת- כפיא ס"א ואתהPCA-חושוכה לנוורה נוע- שהגilio דבחיה" הרבייה ("אף" למעל- יותר).

וענינו בעבודת האדם – כמ"ש⁸¹ "אף חכתי עמדה לי", "תורה שלמדתי באפ נתקימה ביה"⁸², "שלא יתקים מן החכמה אלא מה שתלמוד בטורח עמל כו"⁸³, ש- ע"י העול שמייגע את עצמו מברר נפש הבהמית" – שבזה מודגשת מעתת המעשה (מלשון כפ"י) שבילמוד התורה עצמו.

(73) תניא רפל⁸⁴.

(74) אייכיר פ"א, נז.

(75) בחוקותי כו, מא.

(76) שם, מד.

(77) לקרית ליק טט, ד.

(78) כ"ה בלקויות שם – ע"פ מדרש אגדה (באבער) ובמדרש לך טוב בראשית א, ג. ובבב"ר פ"ט, ב: ארבעה.

(79) קותלת ב, ט.

(80) כ"ה בלקיים שם. ובקה"ר ע"פ שם בשינוי לשון קצת. וראה גם מרבית הל' תית פ"ג ה"יב. (81) פירוש המשניות להרמב"ם אבות ספה ה.

כל שמתכוונים יותר להפיכת הגלות ב- גאולה האמיתית והשלימה. ובפרטיות יותר – בשיקות לויוסף שב- דורנו, כי מוח אדמור' נשייא דורנו – כשיוסף הורד מצרימה" לחץ צדור התחתו, במלכות של חסך (היפך המועד ומצב של רדייפות כי מצד מלכות המדינה הaying בימים ההם)

וביתר שאת וביתר עוז לאחרי הסתכל – קותו – שגם או נשר המועד ומצב ד"יויחי יעקב", כמו איזול"ו, יעקב" אבינו לא מת... מה זרוו בחיים אפיקו הווא ב- חיים", ועוד ש"اشתחח בכלהו עלימין (גם בזה העולם המשעה) יתר מבחיה היי", ובפרט לאחרי השלימות דבראים שנה, שננתן לכם לב לדעת וענינים לראות ואננים לשמעיע"⁸³, ובמיוחד בשנת "נסים" (חש"ג) ושות נפלאות ארanno" (נ"א) – כפי שרainer ב- מוחש הנשים והנفالות בתקופה האחוריונה, כולל ובמיוחד בנוגע להיחס דמלוכות המדינה הaying ("מעצמת-על") לאפשר לעוזר ולסייע לבני" להיות במעמד ומצב

ד"וישב ישראל גוי ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה", מעין הפיכת הגלות שהחזק.

(89) תענית ה. ב. וראה גם שיטת ה' טבת תשמ"ז סי"א ואילך.

(90) ועודיו "אללה תולדות יעקב – יוסף". ובשלו הכתוב (פרשתנו מוה, כו) – "עוד יוסף חי". ולהעיר, שמדתו של יוסף יסוד שנקראה חי (ואהית יהל אור) לתהילים ע' כתו. ועוד).

(91) "אִי" דיקא – שמורה על ב' הקzdות: "אִי" לගריוטה – הירידה שבונין הסתלקות (שהיא "שריפת בית אלקינו" ר' ר' ית, ב), וביחד עם זה, "אִי" למליליטה – שניתוסף עוד יותר ע"ז ש"ר, זרעו בחיים", "ויהיר מבchiaה".

(92) וזה ח"ג עא. ב. אגה"ק סימן זך וביאורו.

וראה גם לקוש"ח חכ"ה ע' 1481.

(93) תבואה כט, ג ובפרש"ז. ע"ז, ה. ב.

להפיכת הגלות ע"י הגואלה האמיתית והשלימה – שאו יראו בפועל ובגלו שבל מיצר הגלות⁸⁴, "אִי" לגריעותא, אינו אלא בשבי שיטוסף המרחב דהאגלה, כמ"ש⁸⁵: "מן המיצר קראתי ייה (וע"ז דוקא) ענני במרחיב ייה", "אִי" למלילותא, הריבו דבחי"י הרביעית, שעווה⁸⁶ התחתון נעשה דירה לו ית, דירה שמרוחיבה⁸⁷ (כביכול דעתו של אדם⁸⁸ (העלין)).

ח. ויש לומר, שהו גם מהטעמים לכך שההמעד ומצב ד"יויחי יעקב בארץ מצרים (שגם בזמנו הגלות נעשה יהודית בעה"ב על העולם, "אדוני הארץ", וכן מקבל עוז וסיווע מלכות המדינה באופן ש"טоб כל ארץ מצרים لكم הווא) מודגשת ביתר בדורנו זה:

כיוון שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגואלה, מודגש בו ההכנה להפיכת הגלות ע"י "טעי-מה" מעין זה בזמן הגלות – שבسمיכות לטסוף הגלות נעשה מעמד ומצב ד"יויחי יעקב בארץ מצרים⁸⁹, והולך וניתוסף

(84) המיצר שבעצם העבודה שגלו מעל שולחן אביהם" (שאו לך מיצר גדול מוה), והוא לא מידי.

(85) תħallim קיה, ה.

(86) ולהעיר, ש"דרירה" היא בהרבה גדולה ביחס למדת האדם (יותר מלבוש ועד שלא בערך), ופועלת הרחבה אמיתית בהאדם (וע"ז בנוגע לאדם העלינו כביבול).

(87) ברכות גז, ב.

(88) ועפ"ז יש לאבר הסתימה פרשנות ויחי ("פרשה זו סתוםה .. שביקש יעקב לגולות את הקץ – ונסתם מנני" (ב"יר ופרש"ז שם) למלילותא – שהסミニות ד"יויחי יעקב בארץ מצרים" לישוב ישראל בארץ מצרים בארץ גושן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאיד"ז (לא הפסיק כלל בין פרצה לפרצה) מדגישה יותר תוקף העניינית דעתית מעין הפיכת הגלות בסוף זמן הגלות).

ובעומק יותר: אף שנסתם הקץ, מ"מ, נרמו בסבירות הגלות (בسمיכות להקץ) יה"י מעמד ומצב

קורין בתורה פרשת ייגש והתחלה פרשת ויהי⁹⁸ – יום השבת של אחריו חנוכה שבנו נעשה השלימות ("ויכולו"⁹⁹) דחנוכה¹⁰⁰, שהוא לעולם בחודש טבת, ובשנה זו חל ביום ה' טבת:

ענינו של חנוכה (שלימוטו ביום ה' ש'ק זה) – שם כשנמנצאים במעמד מכב דחוש הגלות, "משתשקע החמה"¹⁰¹, מד' ליק כא"א מישראל "נֶר מזוֹה ותּוֹרָה אָוֹר"¹⁰² באופן ד"מוסיקין והחולן¹⁰³, ולא רק בוגנע לעצמו ובני ביתו, אלא גם "על פתח ביתו מבוזח"¹⁰⁴, להאר החושך שמן בחוץ, ועוד דכליא רגלא דתרמוני בשדי קא"¹⁰⁵, שמבליטים למגורי ("כליא") גם הדרגה היכי תחתונה ("רגלא") דדרמידה ("תרמוני") אותיות מורדות¹⁰⁶ בהקב"ה שהיתה בשוק, ויתירה מזו, שרגלא דתרמוני دائ' בשוקא¹⁰⁷ (תחתון שאין תחתון למטה

(98) ראה של'ה חלק תושב'כ ר'פ' וישב: המודדים של כל השנה... יש שיבוט לאוthon הפרשיות שלוחות בהן). ובלשונו הוקן – "לחיזות עם הומו", הפרשה בתורה שקורין בזמנו וזה יומם' ב' החשו).

(99) בראשית ב, א. או"ה ע'ה'פ' (ברך א' מב, ב' ואילך. ברך ג' תחא א' ואילך).

(100) ובשנים (שיטם ראשון ואחרון דחנוכה הם ביום השבת) – שבת הב' דחנוכה, "זאת חנוכה".

(101) שבת בא, ב. וראה ד"ה מצותה משתקשע החמה באוה"ת חנוכה (בראשית ברך ה' תתקמ', ב' ואילך. ד"ה הניל תר"ל. תרנ"ד. תשלה"ח סה"מ מלוקט חיב' ב' כה ואילך).

(102) משלי ו, כג.

(103) שבת שם.

(104) ובאופן ד', פועלה נمشכת" ועד ל"מעליין בקדוש" גם לאחורי ימי חנוכה, ואדרבה, לאחרי ימי חנוכה מודגשת יותר הזרוך (ובמילא גם המתנית-יכח בעובודה ד' מוסיקין והחולן¹⁰⁸) – הוספה בעבודת האדם כדי להשלימים גם המתנית-יכח שמאז ימי חנוכה יומיין (aca'ן) ווניות חנוכה.

(105) עמק המלך שעיר קריית ארבע ר'פ' קיא. קהلت יעקב ערך תרמוני. דרישם שבעה ר' 101.

של הרחבה, יצאת מן המיצר אל המרחב, באופן שגם בארץ מצרים (ברגע הגלות האחראוניים) היה אצלם מעמד ומצב ד' ויהי יעקב",

וכל זה – מפני שעומדים בסמכות ממש להגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובבלשונו של דוד מלכאי משיחא, "גַּעֲמִירָה יְשָׂרָאֵל", בזמור פ"ט¹⁰⁹: "כָּרְתִּי בְּרִית לְבָחִירִי נְשָׁבָעֵת לְדוֹדִי עָבְדִי"¹¹⁰, "מֵצָאתִי דָוד עַבְדִי בְּשָׁמֶן קָדְשִׁי מְשָׁחָתִי"¹¹¹, ועוד לטיום וחותם המזמור: "בָּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן", "רָאָה . . בֵּיתָתְהַשִּׁיחַ, עַל כֵּן נָתַן תּוֹדוֹת לְשָׁמֶן"¹¹².

ט. ויש לקשר זה עם תוכן הזמן שבו

(94) להעיר, שבחלוקת דק"ג מזמורתי תהילים ל' ט"ו. פעמים עשרה (כידוע שבמנמים ובΖבטים מזמור פ"א היוי מוסיפים באמירת עשרה מזמור תהילים¹¹³), שיין מזמור פ"ט על>User המזמורים שהתחולתם במזמור פ"א (וסויימים במזמור ג') – אותיות א"פ, אבל, בסדר ההפוך, שומרה על הפוכת ה"ה" לגוריותה לא"פ – למליעותא*** (פ"א – ר'ת פלאות ארנו****, ש- עיקר ההדישה הוא על הגילוי לעיניبشر – "ארגו" – בטוב הנראה והנגלה).

(95) פסוק ד.

(96) פסוק כא.

(97) ראב"ע ע'ה'פ'.

(*) ואולי ייל' בנגד ט"ו שיר המעלות שבספר תהילים.

(**) לא (רכ) במקבב של מיצר, רחמנא לייצלאן ולא תקום כו, אלא גם (ובעיקר בחור נתינה שבדוחודאה ליהקב'ה).

(***) ואולי ייל' ולהעיר, שבמזמור פ"ט מופיענה חיבת א"פ ה' פעמים, דיש לומר, שרומז על הפוכת ה"ה" דגלוות פונה (שורש כל הגילות), "חומיית פורעה" (פרשותנו זו, כד) דלעוזין, ל"א"פ¹¹⁴DKדושה ראה קריית השה"ש כה, ריש ע' ד' ועוז), "חומיית פורעה" DKדושה, ד' אטרפינו ואתגלין מינני כל נהורי" (זהיא ר', א).

(****) כהרף השנה – היזשנ"א – "ה' תהא שנה נפלאות ארנו".

הבירור דתחתון שאין תחתון למטה ממו
בתכלית השלים.

*

ג'. וענין עיקרי בוגר למעשה בפועל
— "לא המדרש (תלמוד) עיקר אלא ה-
מעשה"¹¹⁴, כמודגש ביותר בסמכות לה-
גאלה שאיה יהי, "מעשה גדול":

הענינים העיקריים דגאלה האמיתית
והשלימה — בנין בהמה^ק השלישי (למע-
לה מהמשכן, מבית ראשון ומבית שני)^א,
"מקדש"¹¹⁵ אדרני בוננו יידך¹¹⁶. ובגדשה
יתירה ביום השיק זה — הן מצד השלים
דוחנכה שקשר עם חונכת בהמה^ק¹¹⁷, והן
מצד פרשת ויגש שבה מודגש מעלה ה-
דום (היהודים) לגבי צומח (יוסף), שוזהי גם
מעלה בית המקדש שנעשה מאבני (דום)
לגביה המשכן שנעשה (משיטים) אריזם
(צומח), מבואר בארוכה בדרושים חסידות
פרשת ויגש¹¹⁸.

ולכן, בעמדנו ביום השיק פרשת ויגש
שבו נעשית השלים דחונכה, יש להוסיף
ביתר שאת וביתר עוז ב-", מעשינו ועבורי
דתינו" בענינים שהם מעין ודוגמא והכנה
לבניית בית המקדש השלישי — עיי' בנין
בתים חדשים (והוספה וחיזוק הבחטים ה-
קיימים כבר) בתים בכל ג' הקווין דתורה
תפלת וגמ' ח', בית תורה¹¹⁹, בית תפלה

(114) אבות פ"א מייז.

(115) בשלח ט, יז.

(116) להעיר שב, בוננו יידך" מודגש ביותר
בענין המעשה: "בוננו" — לא רק עשי' סתם וכוננו
סתם, אלא גם "בוננו", עשי' מתוקנת ושלמה,
"ידיך" — לא רק ביד אחת, אלא בשתי ידיים.

(117) שבלי הלט סימן קעד.

(118) דרישים שבערה 57. וראה גם בונטרוס
משיחות ש"פ ויגש תשמ"ז ס"ד.

(119) ככלומר: גם בוגר ל"תורה" ("תלמוד")
מודגשת מעלה ה"מעשה" (గדול תלמוד שמייא
ליידי מעשה), ועוד ל"מעשה גדול") — שחודר ונמשך
במציאות ה"בית".

מן) מתחפה להיות במועד ומצב של
כלות הנפש ("כלאי" מלשון "כלה נפש")
להקב"ה¹⁰⁶ — היפיכת החושך, כמ"ש "והוי
יגי חשב"¹⁰⁷, עד ש"לילה כיום אייר¹⁰⁸.

ענינו של חדש טבת — "ירח שהגופ
נהנה מן הגוף"¹⁰⁹, שرومץ¹¹⁰ על ההנאה
ד浩גו בכובול של מעלה, יש האמיוני מה-
גוף שלמטה, יש הנברא, היינו, חדש
טבת מורה על שלימות דברור התה-
תוויי, שיש הנברא, תחתון שאין יש האמי-
לט מהמו, נעשה חד משם עם יש היה
תין, שע"ז נשלמת התואה (גהנה) להיות
לו ית' דירה בתחתונים.

וענינו של ה' טבת — שבחדש טבת
ゴופה שתוכנו בירור התהנתן מודגש עניינה
שלאות ה', שצורה (ג' קוין, וקו השמאלי
נספק מקו העליון והימני) רומי על מעלה
המעשה שבעולם העשי', שע"ז נעשה
בירור התהנתן בשלימות¹¹¹ (כnil ס"ה).

ומזה מובן שתוכנו של הזמן (שבת)
של אחריו ימי חונכה, חדש טבת, וה' טבת
שייך לתוכנה של פרשת ויגש שקורין
זמן זה — היפיכת הgalot, שע"ז נעשה

(106) ראה ד"ה הניל תריל, תרנ"ד, תשלה".

(107) שמואל-ב' כב, כט. תו"א לד. א. מא. א.
שם, ג. וועד.

(108) ההלם קלט, יב. סה"ש תשמ"ז — משיחת
ש' פ' מקץ, זאת חונכה.

(109) מגילה יג, א.

(110) לקו"ש חמץ ע' 382 ואילך.
(111) וקשרו גם עם בירור והיפיכת הgalot —
שם הפכים הענין דספ"ק מלך בכל אל ירושלים
ובכיה בא Mizor" (התחלת הgalot בעשרה בטבת)
לסמייה למלוליות, "סומך ונפלים" (ראה בארוכה
לקו"ש חמץ ע' 518 ואילך. חכ"ה ע' 269).

(112) ראה ביאויי' בשלח מג. ג.

(113) ומגללי זכות ליום זכאי — שבאים זה ה'י
פס"ד דמלכות מדינת ש"ד זיון נצחים" (ראה הערת
שבהתחלת השיחה. لكمן ס"א), מודגשת בתוכנה של
פרשת ויגש, כnil בארוכה.

[ויש לקשר זה עם יום ה' טבת – ש- נקבע ליום סגולה ועת רצון בקשר וב- שיכיות ל"בֵית מְלָא סִפְרִים"¹²⁵. ויה"ר ש- יתווסף בזה עוד יותר עד למגר ושלימות העניין ד"בֵית מְלָא סִפְרִים" – שכל ספרי כתבי רכובתו נשייניו יחוירו להביתה של- הם, ובלשון הכתוב¹²⁶ – "שבתינו בשלום אל בית אב"¹²⁷. ו, "המתחילה במצבה אומרים לו גמור"¹²⁸ – שאלה מבני שוכן לעסוק בזה עד עתה ימשכו וישלימו ההעתקות בזה בהצלחה הרבה ומופלגה, ככל גם בונגע להעזר והסיע דמלכות המדינה כו', וה- עיקר – " מגיד דבריו לע יעקב חורקו ומש- פטו לישראלי"¹²⁹ – שהקב"ה בעצמו י- קיים הציורי ד", המתחילה במצבה אומרים לו גמור", מתוך מנוחה, שמחה וטוב לבב, ובתכלית השלימות].

ויה"ר – והוא העיקר – שההחלטה ה- טوبة בהוספת בת הורה תפלה וגמ"ח בכל מקום ומקום תמהר ותזרז ותביא תيقף ומיד את הבניין דבית תורה תפלה וגמ"ח העיקרי והכללי – בנין ביהם¹³⁰ ה- שלישי, שנוי ומשככל הוא יגלה ויובא

ובית גמלות-חסדים, "בית גדול", "שמגד-lein בו תורה ומגדלין בו תפלה"¹³¹ ומגד-lein בו גמ"ח, "מקדש מעט"¹³², הוא בוגוע ל- בתים ציבוריים, והן בוגוע לבתים פרטיים דכאר"א מישראל, האנשים והנשים וגם ה- תפ"ר¹³³ (בחדרם הפרט) שנעים בית תורה ושנעים "בבית" זה החדרים ומלאים כל הבית כולו, שכל מציאותו נעשית בית תורה תפלה וגמ"ח.

ובلغו הדיזօע: "בית מללא ספרים"¹³⁴, הינו, שנוסף לכך שיש בבית ספרי קודש (נוסף על סידור – תפלה, וחומש – תורה) וכוכב ספרים, ועוד לריבוי גדול, נעשה הבית כולו (לא רק החדר שבו נמצאים הספרים) חזור בתוכנם של הספרים, ועוד שמציאותו של הבית כולו היא – "בית מללא ספרים"¹³⁵.

(120) מלכים ב כה, ט. מגילה כו, א.

(121) מגילה קט, א.

(122) ואדרבה – בפעולות הטף יש מעלה גדולות יותר, ומהם נשך גם להגדולים – עד האמור לעלי העורה (47) בפירוש הכתוב: "לחם לפני הטף", ודוגמתו בלחמה של תורה".

(123) גנוחמא ופרש"י ר"פ קריה. – ואף שבביה ציל כלים וכו' – הוא עד רוזול דפטור (אף) על הכלוי (שבת צג, סעיף). וראה לקויות מותת פב, ב).

(124) יש לומר יתרה מזה – שפועל גם מחוץ לבית, כמו מזווה (ששיכת ל"בֵית מְלָא סִפְרִים") כਮבו מטבח קורתה (ש"פ"ק היה") שבית מלא ספרים פטור מזווה) שפועלת השמירה (כולל גם בירור וויכוך) גם מחוץ לבית – "ה' ישרם צאתך ובואר גו'" (זה"ג רסג, ב).

(125) ראה בארכוה סה"ש תשמ"ח ח"א ע' 183 ויאלך.

(126) ויצא כת, כא.

(127) ובזה מודגשת גם העניין ד'ויאחו בה, "לשון אהוזה" (ירושה).

(128) ראה תנומה עקב ו. פרש"י עקב ח, א. ירושלמי פסחים פ"י ה'ה.

(129) תהילים קמ, יט. שמורי פ"ל, ט.

מהתחלת העניין (קסג, טע"ב): "השתא דאתון לאחריכו ואנא לאארדי אטפרש מניכו במילוי דאוריתא, פתח ואמר .. אם ה' לא ישמר עיר גנו", שעניז פעל שתהאי אצלם "נטירו דמקדשא" (ו-era לקוטי וליצץ לוחיב בע' קיג ואילך), הינו, שעניז לימוד תורה (ווכן העניין ד'בֵית מְלָא סִפְרִים") העשית השמירה באופן ד'ה' ישרם צאתך ובואר גו", כמו במזווה.

* ולחדר מוחיק קסד, א' ב' מקדשא .. נטרו דילוי .. בקביה (دلא כנטירו דמשכנא) שהיה עיי' נער) דכתיב אם ה' לא ישמר עירשו שא שקד שמיר .. אthon קדישי עליונן .. נטרו דלעכו כנטירו דב' .. אthon קביה בלחווזו, דכתיב אם ה' לא ישמר עיר מקדשא קביה בלחווזו, דהא בכל זונא צדקיא אולי שוא שקד שמיר, דהא בכל זונא צדקיא אולי באדרבי קביה נטר רוזר זונא תדריך דכתיב ה' ישרם צאתך ובואר גו" – שעניז זה קשור עם לימוד התורה [כמובן]

יעקב יוסף¹³², יוסף שבדורנו, וכל הצדיקים קדושי עליון, בארץנו הקדושה, ובלשונו הכתוב בהפטורה:¹³³ „וישבו על הארץ אשר נתתי לעבדי ליעקב אשר ישבו בה אבותיכם וישבו עלי' המה ובניהם והבני בנים עד עולם ודוד עבדי נשיא להם לעולם.“

מן השםים¹³⁰ ביום הש"ק פרשת ויגש, ולפני הקרייה בפרשת ויחי בתפלת מנהה, כר, שעוד לפני המשך ד„ויחי יעקב ב-ארץ מצרים גוי“, יהי העזין ד„ויחי“ בתכליית השלימות – חיים נצחים דכל בני¹³¹ („הקיצו ורנו שוכני עפר“, ובראשם – יעקב אבינו, ו„אללה תולדות

---

(132) רישב לו, ב.

(133) חזקאל לו, כה.

---

(130) פרשי ותוס' סוכה מא, א.

(131) ישע' ב, יט.

אסתכל באורייתא וברא עולם

WONDERS UNMASKED

Many are saying that this year ה'תשפ"א is an acronym for ה' תהא שנות פלאות אראנו a year of wonders unmasked. This is inspired by footnote 94 of this Sicha, delivered by Rabeinu 30 years ago on Shabbos Parshas Vayigash, Hei Teves 5751/1990.

But what about the rest—the body and all the other footnotes of the Sicha? What do they say?

Join us as we take a look in the book and study the complete Sicha, streaming from Beis Rabeinu at 770 Eastern Parkway.

IN LOVING MEMORY OF
REB AVRAHAM AARON
HALEVI ה"ע RUBASHKIN

MARKETING BY:
MENACHEMMD.COM
BENCHEMON

SHIUR PRESENTED BY
RABBI LEVI FRIEDMAN

SHLIACH, MIAMI, FL

LIVE FROM HEADQUARTERS:
BEISRABEINU.COM/WONDERSUNMASKED

PDF OF SICHA AVAILABLE ONLINE